

מה הולך פה? שאלה בהתרגשות. אי אפשר היה שלא למחוא בחורה ב-מצב כזה. הנסיכות פשוט דחפו לזה. דויד אמר שזה יעשה אצל חלק מן ה-מוח.

רינה, שאינה בחורה חכמה במיוחד, הודיעה. היא לא האמינה למישמע אונייה.

אתה באמת אכלת את המוח? שאלה. בטח, השיב דויד כבדרך אגב. תמורת חמישים לירות.

אחבעת החברים התאפקו בקושי מלפרוץ בצחוק, למראה המתחה הנהדרת, שהת-בקשה ממש מאללה. הטימטום של רינה שיעשע את כולם. הם שמרו על ארשת-פנים רצינית.

הצעירה ניגשה אל סטודנט אחר, בחור מכפרישמריהו שחבריו מגדירים אותו כ-סנוב של הפקולטה. ברוב התרגשות הת-פרצה: שמעת? דויד אכל חלק מהמוח? הצעיר פנה אף הוא אל החברה, כדי לוודא את הידיעה המחרידה. זה נכון? שאל.

דויד המשיך במתיחה, באדישות המופ-ענת של רופא קרבי בסרט מ א א ש: טעמתי חתיכה.

יכולים להיות אחרים לכך שהם משקפים במדויק את העדות. את החלטותינו קיבלנו לא לפי רישומים אלה, אלא לפי זכרוננו הטרי מהעדויות, וסימני האמת ש-נתנו העדים.

מה שגרם להרשעתם של הסטודנטים לא היה, אם כן, כל עדות נגדם, אלא כפי שטענו חברי הוועדה: התרשמו לרעה מעדותם הבלתי בטוחה של הנאשמים. היתה זו צורה מוזרה ביותר לחרוץ גור-לות של אנשים. שום בית מישפט לא היה מקבל אותה.

לא במוח כי אם במוח

אולם נראה כי דויד וחבריו לא היו היחידים שנתקפו פחדים. אווירה של פאניקה ירדה על האוניברסיטה כולה. אילו קבעו סילטנות המיכללה שכל העניין הוא בדיחה תפלה, שגולדה על רקע ההתפרקות הזמנית שלאחר המילחמה, על רקע ניסיונם הקרבי של המעורבים, היה כל העניין מסתיים מבלי ליצור גלים. אולם לעיני ראשי האוניברסיטה הצ-

את הפסיכולוגים ד"ר יאיר אבני ופרופסור יואל שגן, וכן את הרופא הוטרנרי ד"ר אליעזר סקלס ואת מר מ. גנצלר. הוועדה ידעה, כמובן, שהמעשה הקאני-באלי שיוחס לסטודנט הוא בלתי אפשרי. אבל לא היה לה אומץ לסיים את הפרשה בורבמקום. הוועדה קבעה שאין הוכחות כי דויד אכל חלק מהמוח, אך קבעה ש-התנהגות הסטודנטים היתה בלתי נאותה. סעיף ד' של החלטות הוועדה אומר כי פירושו: חלק מחבריו (של דויד) לשולחן התערב, כביכול, עם דויד, שיטעם ממוחה של הגופה. **לא נמצאה ראיה שאומנם התבצע המעשה.**

למרות זאת, בהשתדלות המישנה לדיקן, הועבר הכדור לוועדת המשמעת של ה-אוניברסיטה. כדי שזו תספיק ב-בדיחה ה-בלתי אסתתית.

זה היה מישגה המור, כי באופן זה גופה העניין למימדים של היסטריה צי-

מתייחסים הסטודנטים והמורים גם יחד. אל גופת בני האדם המנותחת בידהם ל-צורכי לימודים. מבחינה פסיכולוגית, וזהו התנהגות מובנת. הציניות ובריחות הדעת היא חלק ממנגנון ההגנה האנושי, המגן על העומדים בעימות כה ישיר עם המוות. מה שעלול להיראות למתבונן כ-ביזוי כבוד המת, הוא חלק בלתי נפרד מ-הווי הפקולטות לרפואה בכל העולם. אפילו פרופסורים ותיקים לרפואה, שאיש לא יחשוד בהם בזלזול במיקצועם, נוה-גים להדהים את הסטודנטים שלהם כשהם שולחים אותם להביא סנדוויצ'ים המור-נחים בארוגות ההקפאה, בהם מוחזקות גוויות המתים המיועדות לנתיהה. היספרות הדנה בחיי הסטודנטים מלאה אפיו-רות ומעשיות מסוג זה.

כך, למשל, מקובל בפקולטות לרפואה לכנות את הגוויות המנותחות ברופא, ו-תמיד בשמות נשים. הגופה שנותחה באותו

טיירו סיוטים נוראים. הם היו מבוהלים. הם חששו שמא עלול העניין לקומם נגדם שוב את החוגים הרתיים, להקפיץ במקומם את הפוליטיקאים השוהרים לטרף, ליצור נחשול חדש של היסטריה והסתה אנטי-אקדמאית ואנטי-רפואית.

הפאניקה היא יועצת גרועה, ופחדנותם של אקדמאים מסוגלת להעבירם על דעתם. מכל מקום, תחת שתפטור את העניין ותחר זירו למימדים שפויים, עשתה הוועדה את ההיפך. היא הטילה על כל החמישה עונש דראקוני, ששיכנע את הכל כי אכן קרה כגון משהו נורא ומחריד.

החמישה הורשו מלימודיהם למשך שני חיים. אך למעשה היה זה עונש המור-הרבה יותר, שכן עם הפסקת הלימודים צריכים החמישה לשרת שלוש שנים ב-צה"ל, ואילו לפי התקנון אינם יכולים לחזור ללימודים אחר הפסקה של למעלה משנתיים. גורלם נחרץ.

וזה עוד לא הכל. גם אם יתקבל העיר-עור שהגישו הסטודנטים נגד החלטת ועדת המישמע, מעטים סיכוייהם להצליח בלימודים, בפקולטה לרפואה, לא הציגים הם שקובעים את סיכויי התקדמותו של סטודנט, אלא הוות הדעת של הרופאים-המדריכים. קשה להניח שאחרי מה ש-אייר, יזכו הסטודנטים המעורבים בפרשה בחוות הדעת האמיתית של ספקיהדין ש-הרצה ועדת המישמע היה, איפוא, הרי-חקתם ממשקצו הרפואה לצמיחות.

השבוע, כשהתפוצץ העניין בעיתונות, התפלשה המדינה כולה באורגיה של היס-טריה מפוברקת. הידיעה הראשונה על הפרשה פורסמה בידיעות אחרונות, עלי-ידי הכתב הדתי מנחם מיכלסון, עורכי-העיתון המתחרה, מערוב, ועמו על השידי-עה לא הופיעה גם בעיתונם, הורו לכתבי-הם לאסוף כל חומר אפשרי על הפרשה. כתוצאה מכך החלו העיתונים מתחרים זה בזה בכתורות מרעישות יותר, ובמאמרים נוספידים. פסיכופאטים למיניהם עלו על הגל, יחד עם העסקנים הדתיים הרגילים להפיק הון מליבוי יצרים אפלים.

בורית, מעל ומעבר לכל פרופורציה. בוועדת המישמע ישבו הדר אהרון יורן, הממונה על המישמע של הסטודנ-טים באוניברסיטה, שהוא ד"ר למישפטים, וסגנו, הפרופסור דניאל כהנמן, פסיכולוג במיקצועו. בלט בהיעדרו בוועדה איש-רפואה, אדם המצוי בצד הטכני של ה-בעיה, שיכול היה להעיד כי לא היתה כל אפשרות טכנית לאכול את המוח מבלי שהאוכל יורעל קשות.

בוועדה זו התחיל האסון. דויד וחבריו הרגישו, לראשונה, שהם הסתכנו בעניין רציני מאוד. אחרי שגודע העניין באר-ניברסיטה, איימו עליהם חברים דתיים - ואילו אחרים יעצו להם להסתיר את זהו-תם, שמא יתכלו להם, הוזכרו גם מישלוח הכתורים לסאתולוגים, ואימיהרצה בשיא הסיכסוך על נתיחת המתים.

יום בחדר הדיסקציה כונתה בשם "רבקה". איש לא חשב לחולל שעורריה בשל כך. אבל רינה היתה מוזעזעת כולה, וזרגשת בעיקבות המתחה ששמעה מפי חבריה ללימודים. היא היתה עקשנית ולא הניחה למוח לעבור לסדרהיום.

לא ברור מה המרץ אותה לצאת למסע-הצלב שלה. היו שטענו כי היא, ויתלמידים רבים אחרים, פשוט מקנאים בדויד. ה-ידוע כסטודנט מבריק, מחונן ושקוף, אחד מאלה שאינם צריכים לשגן ולטרוח כדי לתפוס כל דבר. יש לו ציגנים מצוינים.

היו גם שריגנו שדויד ורינה היו פעם זוג, ושמהארי הפרשה מתחבאת אהבה נכזבת. אולם לסטודנטים רבים, הקרובים ל-פרשה, יש הסבר פסיכולוגי חקף לעניין.

מתכון השבוע

מוח ברומב פורמאלין אילהיקאניבל

לוקחים חצי מוח אנושי, ליטר פורמאלדהיד, חצי ליטר פנול, המישה סטודנטים רעים, שני סטודנטים טובים, פוליטיקאים, עיתונאים, פרופסורים וכמה מטורפים סתם. מערבבים היטב. שופטים על אש קטנה, במשך חמישה חודשים. מתבלים בקורטוב תיסטריה יהודית ומוסיפים קמצוץ פחדנות אקדמאית. בוחשים מדיפעם. מעבירים לאש עיתונאית גדולה, מוסיפים עשרה גראם טרור דת, בוחשים חזק ומחכים עד שהתבשיל רותח. מושישים בעודו חם, בתוספת מחית מאמרים ראשונים וכותרות ענק. מספיק לכל המדינה לשבוע. את השאריות יוצקים לשארי-תות וזה צעקות לסדרהיום ככנסת. זבעי קיבה חזקה בילבד.

הוא פשוט שיכנע בסוף את עצמה. מרוב חרורות על עדותה, הם הסבירו. היא ראתה את דויד מאחור, כשהוא עשה את התנועה ביד, מהמחא אל הפה. עכשיו היא כבר משוכנעת שהיא ראתה אותו ממש אוכל אותו.

בניגוד לדויד, לו נשקף לכל הדיעות, עתיד רופאי מבטיה. עומדת רינה לעזוב את הארץ, וכנראה גם את הרפואה בכלל. היא נוסעת לאנגליה.

היא פשוט שיכנע בסוף את עצמה. מרוב חרורות על עדותה, הם הסבירו. היא ראתה את דויד מאחור, כשהוא עשה את התנועה ביד, מהמחא אל הפה. עכשיו היא כבר משוכנעת שהיא ראתה אותו ממש אוכל אותו.

בניגוד לדויד, לו נשקף לכל הדיעות, עתיד רופאי מבטיה. עומדת רינה לעזוב את הארץ, וכנראה גם את הרפואה בכלל. היא נוסעת לאנגליה.

הוא פשוט שיכנע בסוף את עצמה. מרוב חרורות על עדותה, הם הסבירו. היא ראתה את דויד מאחור, כשהוא עשה את התנועה ביד, מהמחא אל הפה. עכשיו היא כבר משוכנעת שהיא ראתה אותו ממש אוכל אותו.

בניגוד לדויד, לו נשקף לכל הדיעות, עתיד רופאי מבטיה. עומדת רינה לעזוב את הארץ, וכנראה גם את הרפואה בכלל. היא נוסעת לאנגליה.

הוא פשוט שיכנע בסוף את עצמה. מרוב חרורות על עדותה, הם הסבירו. היא ראתה את דויד מאחור, כשהוא עשה את התנועה ביד, מהמחא אל הפה. עכשיו היא כבר משוכנעת שהיא ראתה אותו ממש אוכל אותו.

בניגוד לדויד, לו נשקף לכל הדיעות, עתיד רופאי מבטיה. עומדת רינה לעזוב את הארץ, וכנראה גם את הרפואה בכלל. היא נוסעת לאנגליה.

הוא פשוט שיכנע בסוף את עצמה. מרוב חרורות על עדותה, הם הסבירו. היא ראתה את דויד מאחור, כשהוא עשה את התנועה ביד, מהמחא אל הפה. עכשיו היא כבר משוכנעת שהיא ראתה אותו ממש אוכל אותו.

בניגוד לדויד, לו נשקף לכל הדיעות, עתיד רופאי מבטיה. עומדת רינה לעזוב את הארץ, וכנראה גם את הרפואה בכלל. היא נוסעת לאנגליה.